

Feleletek szerkesztőségünkhez intézett szakkérdésekre.

W. L. A „rózsa“, „krollé“ és „patkószeg“-damasztok közül finomság és jóság tekintetében egyik se all a másik felett, ezek egyfajta damasztok, hanem mindeniknek három klasszisa van, t. i. I., II. és III. rendűek, a damaszt-figurák nagyobb és kisebb alakjához képest. Az u. n. „Bernard-damaszt“-ot csak a francia és német (Shuli) esőgyarak tudják jól készíteni és természetesen a belgák; a ferlachi és más gyarakban készült e nemű damasztosövek silány utánzatok s rövid idő múlva kilyukadnak. Azonban strapációra még az igen finom Bernard damasztok se ajánlatosak, mert az ilyenek is gyakran kilyukadnak.

D. M. Zsirozott fojtást (sörétfojtást) nem ajánlatos a sörét fölé tenni, mert ezáltal a lövés élességéből veszít és sok döggé lőtt vadat eredményez. Legjobb a sörétre a vékony, száraz kártyafojtás. Természetesen a löportöltésnél ellenkezőleg áll a dolog s ma már legfőljebb a parasztpuskás alkalmaz *száraz* fojtást a lőpor fölé! Zsirozott — helyesebben fagyúzott — fojtás nélkül a esővek nemcsak hogy elpiszkosodnak és égési salakokat kapnak, hanem mielőbb ólmosak is lesznek.

I. D. A Krupp-féle acélesövek hordási képességét tanulmányozás tárgyává tettük és a következőket tapasztaltuk: A 12-es kaliberű esővek nem felelnek meg egy jó hordású esőhöz kötött igényeinknek: igen szórnak, a esőkbor nagyon magasan ló és szór; igen rúgnak 5 gramm lőpor-adag mellett is és borzasztó nagyot durranak. A esővek *egyetlen lövésre* oly forrók lesznek, hogy szinte égetnek; továbbá a vadat élve hagyják, hegy úgy kell azokat a lövés után kivégezni. A 16-os kaliberű Krupp-esővekről nem szólhatunk, mert ilyeneket még nem próbáltunk ki, de azt mondják, jobbak a 12-eseknél.

J. M. A jó vizsla első fokmérője a feltétlen engedelmesség. Az „appell“ féldresszura. Amelyik vizsla az *első* füttyre villám-sebesen, *azonnal* megfordul: appelle semmi kívánni valót nem hagy hátra; ellenben a második-harmadik fütty már hibás appellre mutat; a folytonos hívás és füttyögetés engedelmetlen vizslára vall.

R. T. Igenis, van olyan fortély, amelynek segítségével akár milyen rozszzúl hordó fegyvert összehordóvá lehet átalakítani, de a söréttöltést is olyképen lehet preparálni, hogy 100 lépésre is összetartó lövést ad. Mindezekről legközelebb értekezést fogunk közölni.

L. N. Kemény sörétet finom puha esőnél használni, egy a esőnek minél előbb való tönkretételével. Hogy a puhasörét-töltésből sok szem alakot változtat, az tény; hanem a deformálódott serét épen a deformáció miatt annál jobban szakít, érzékenyebben sebez és ennek következtében hamarabb megöli a vadat, mint a kemény, alakjában nem változó serét.

IRODALOM.

GORKA SÁNDOR hézagpótló könyvvel gazdagította tudományos irodalmunkat a *Coleopterák* tápláló esővének morfológiai és physiologiai ismertetésével („A bogarak tápláló-esővének vizsgálata“). Összesen mintegy 110 fajtából kikerülő 84 drb. bogarat és bogárlárvát vizsgált meg s ezen vizsgálatai és jóformán az egész világ szaktudósainak idevágó előadásainak ismertetésével állította össze munkáját.

APÁTHY ISTVÁN szerkesztésében megjelent az erdélyi muzeum-egylet orvos-természettudományi szakosztálya „Értesítő“-jének XXV. évfolyama (XXII. kötet). Érdekes közleményeket irtak e füzetbe: *Farkas Gyula, Tót Antal, Götz István, Klug László, Ruzitska Béla, Apáthy István* és *Richter Aladár*. Szakirodalmunkat különösen ez utóbbi cikke érdekli, mely Európa természettudományi, főleg a botanikus intézetek muzeumtáirai- és kertjeiről szól.

EGYESEK.

Egy lövésre nyolcz rezervista!

Hogy mi mindent össze nem puskázik némi különleges lövöldözési „sportférfit“, az igazán bámulatos! Volt eset például, hogy kulacs, kántor és pipa lón egyetlen lövésre az áldozat; sőt egy pesti úr a *többek*

közt: rattler-kutyát, bábaasszonyt s bibicet hozott terítékre sikerült duplázásával; más esetben pedig seregélyt, tehenet és énekeskoldust találtak sörétjei. — Egy szemüveges sport-férfitől híreszteli a fáma, hogy „látomási csalódásból“ gólya helyett tehenet és gólyasneff helyett kútágast lőtt volna... Így a foglyaszati idény alatt meg nem ritkaság, hogy némely fővárosi stüssi kutyát, foglyot, vasúti őrházat és házszakot ugyanazon lövéssel a legnagyobb precizitással talál el és még azonkívül hajtókörökben is nagy vakarózkodások esnek... hogy a jézusmáriázásokról ne is szóljunk... Hanem mindezeket túltesz az a legújabb szenzációs puskázás, melyről a „*Hazánk*“ című lap szeptember 11-iki száma emlékezett meg, irván a következőket: „Nagy szerencsétlenség történt az Ersekujvárhoz közel eső perbeti vadászterületen. A területet egy budapesti vadásztársaság bérlé. E társaság egy tagja, Kohner Jenő, Kohner Zsigmond budapesti zsidó hitközségi elnök fia követ e el a szerencsétlenséget. Egy lövésre *nyolcz tartalékos*, ott gyakorlatozó honvédet sebesített meg. Hét katona könnyebben sebesült meg, a nyolczadiknak azonban a szemét pusztították el a sörétek. A szerencsétlen kezű vadászt a esendőség letartóztatta s csak Gajári Ödön közbelépésére bocsátotta szabadon“.

Vadászat a székesfehérvári sóstón Hogy az ötvenes években a Székesfehérvár közelében levő báró Splényi-féle sóstón gyakorolt vadászatot leirhassam, előbb a táját kell jeleznem. A város közelében levő kis, de fákkal sűrűen benőtt liget végén terjedt a nem épen kis terjedelmű „sóstó“. Ennek a tónak a ligethez érő mintegy harmadrészét félkörben magas nád fedte, a másik része sík és mély víz volt, mely utóbbi a mezővel volt határos. A nád szélén, a síkvíz felé, puska lövésnyire voltak a víz fenekébe vert, faczölöpökön nyugvó ráma és azon deszkapadlók akként állítva, hogy a síkvíz felé egy kis asztalpárkányzat és a hátrészén egy kis pad volt odaillesztve, úgy, hogy azon három-négy vadász helyet foglalhatott. Ilyen „állás“ a nád félköre szerint 5—6 lehetett. Nyáron és őszszel hetenként egy bizonyos estén ott általános lesvadászat volt. A vadászok jóval hat óra előtt a kis ligeten átsétáltak, ahol őket a csósz csónakjával már várta és mindegyik társaságot a maga állásához vitte, mert az állások ki voltak bérelve, a vadászok egy része pedig a síkvíz körül foglalt állást a szárazon. Az imént leirt padlóállásokon elhelyezkedők a municziót akkor még kis pléhesövekben (patron) előre készítve, a puska poros szarut, fojtást, serétzacsót és gyutaesot a kis asztalra helyezték, megtöltötték gondosan az elöltöltő duplát, mely mellé néha még tartalékban az egyesövű hosszú „tőflinta“ került és béketűrés-sel vártak, azon mulatva, hogy figyelték a síkvízen ficzkádozó tömérdek vizivadat, mely néha alig pár lépésnyire az „állástól“ is úszkált; ez utóbbit különösen a nagy bűvár (alias: vöcsök) tette, mintegy csodálkozva nézvé az ide bemező vadászokat. Lóni nem volt szabad addig, míg pont hat órakor a ligetben egy taraczkot el nem süttöttek. Erre persze a sok vad felrepült és kezdte a kóválygást a nádas s a mező felé és akkor azután volt olyan rofogás, hogy némely esatában sem lehetett különb. Persze ez, a vadászra oly nagy gyönyörűség alig tartott egy negyed óráig, de azután folyt még a lövöldözés a síkvízen úrszva maradt bűvárokra és szárazsákra, rendesen hosszú

